Dimecres 20 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 20,1-16): En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Perquè el regne dels cels és semblant a un amo de casa que sortí a primera hora del matí a contractar operaris per a la seva vinya. Havent quedat d'acord amb els operaris en un denari al dia, els envià a la seva vinya. I havent sortit cap a l'hora de tèrcia, veié altres que estaven a la plaça ociosos, i els digué: "Aneu també vosaltres a la meva vinya, i el que sigui just us ho donaré". I ells hi anaren. Sortí novament cap a l'hora de sexta i a la de nona, i feu de manera semblant. Cap a l'hora onzena sortí i en trobà d'altres parats, i els digué: "Per què esteu tot el dia ociosos?" Li diuen: "Perquè ningú no ens ha contractat". Els diu: "Aneu també vosaltres a la vinya".

Arribat el vespre, diu l'amo de la vinya al seu administrador: "Crida els operaris i dona'ls el seu salari, començant pels últims fins als primers". I havent vingut els qui havien arribat cap a l'hora onzena, reberen un denari cada un. I venint els primers, pensaven que cobrarien més, però reberen també ells un denari cada un. I prenent-lo, murmuraven contra l'amo de la casa, dient: "Aquests últims han treballat una hora, i els has tractat igual que nosaltres, que hem suportat el pes del dia i de la calor!". Però ell, responent a un d'ells, digué: "Amic, no et faig cap tort. ¿No vas quedar d'acord amb mi en un denari? Agafa el que és teu, i ves-te'n. A aquest últim, vull donar-li com a tu. O ¿no m'és lícit fer amb allò meu el que vull? O ¿el teu ull és dolent perquè jo soc bo?".

Així, els últims seran primers, i els primers últims».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Els últims seran primers, i els primers últims»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, la Paraula de Déu ens convida a veure que la “lògica” divina va molt més enllà de la lògica merament humana. Mentre que els homes calculem («pensaven que cobrarien més»: Mt 20,10), Déu —que és Pare entranyable—, simplement, estima («¿el teu ull és dolent perquè jo soc bo?»: Mt 20,15). I la mesura de l'Amor és no tenir mesura: «Estimo perquè estimo, estimo per estimar» (Sant Bernat).

Això, però, no fa inútil la justícia: «el que sigui just us ho donaré» (Mt 20,4). Déu no és arbitrari i ens vol tractar com a fills intel·ligents: per això és lògic que faci “tractes” amb nosaltres. De fet, en altres moments, els ensenyaments del Senyor deixen clar que a qui ha rebut més també se li exigirà més (recordem la paràbola dels talents). En fi, Déu és just, però la caritat no es desdiu de la justícia; més aviat la supera (cf. 1Co 13,5).

Una dita popular afirma que «la justícia per la justícia és la pitjor de les injustícies». Sortosament per a nosaltres, la justícia de Déu —repetim-ho, desbordada pel seu Amor— supera els nostres esquemes. Si de mera i estricta justícia es tractés, nosaltres encara estaríem pendents de redempció. És més, no tindríem cap esperança de redempció. En justícia estricta no mereixíem cap redempció: simplement, restaríem desposseïts d'allò que se'ns havia regalat en el moment de la creació i que vàrem rebutjar en el moment del pecat original. Examinem-nos, per tant, com anem de judicis, comparances i càlculs en tractar amb els altres.

A més, si de santedat parlem, hem de partir de la base que tot és gràcia. La mostra més clara és el cas de Dimas, el bon lladre. Àdhuc, la possibilitat de merèixer davant de Déu és també una gràcia (quelcom que se'ns concedeix gratuïtament). Déu és l'amo, el nostre «amo de casa que sortí a primera hora del matí a contractar operaris per a la seva vinya» (Mt 20,1). La vinya (és a dir, la vida, el cel...) és d'Ell; a nosaltres se'ns hi convida i no de qualsevol manera: és un honor poder-hi treballar i poder-nos “guanyar” el cel.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El Senyor els va cridar a tots quan estaven en disposició d’obeir, cosa que va fer amb el bon lladre, a qui va cridar el Senyor quan va veure que obeiria. El Salvador no va excloure ningú» (Sant Joan Crisòstom)

- «La paràbola no va ser transmesa per als treballadors d’un altre temps, sinó per a nosaltres, que donem per descomptat que la “desocupació espiritual” —una vida sense fe i sense oració— és més agradable que el servei espiritual» (Benet XVI)

- «L’home és l’autor, el centre i el fi de tota la vida econòmica i social. El punt decisiu de la qüestió social és que els béns creats per Déu en benefici de tots arribin efectivament a tots, segons la justícia i amb l’ajuda de la caritat» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 2.459)